

Ἀδελφοί μου,

"Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Στὰ προηγούμενα μαθήματα εἶχαμεν ὁμιλήσει ὑπερτάτως γιὰ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, τὴν πηγὴν τῶν πάντων, τὴν Ζωὴν, τὴν Πραγματικότητα καὶ τὴν Ἀλήθειαν. Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ὡς καὶ διὰ τὰ σύμπαντα, τὰ ὅποια εἶναι προέκτασις, ἐντός τοῦ ἴδιου τοῦ ΕΑΥΤΟΥ, τῶν ΙΔΙΟΤΗΤΩΝ ΤΟΥ, τῆς Θείας Πανσοφίας, Παντοδυναμίας καὶ Παναγαθότητος.

Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ, ἡ τῶν πάντων Αἴτια καὶ ὑπὲρ ἄνω τῆς Αἰτίας. ΕΙΝΑΙ ἡ Αἰώνια Πραγματικότης μέσα εἰς τὴν Θεῖαν Αὐτοκράτειαν.

Ὅστε, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, πρέπει νὰ τὸ ἀντιληφθοῦμεν πέραν τῶν ἐκφράσεων ΤΟΥ. Ἐκφράσεις ΤΟΥ μέσα στὸν ἴδιον τὸν ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ, εἶναι, ἰδιότης ΤΟΥ, καὶ ὄχι ἀνάγκη. Προσέξτε εἰς τὸ σημεῖον αὐτό.

Προεκτεινόμενον εἶπομεν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ἐντός τοῦ ἘΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ, ὡς καὶ δυναμικῶς ὡς ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Ὅμως μὴ νομίζετε πῶς ὑπάρχει χῶρος, διότι μόνον τέτοιαν ἔννοιαν μπορούμεν νὰ ἀντιληφθοῦμεν μέσα στὸ ὅποτον δέν ΕΙΝΑΙ, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ἢ χῶρος εἰς τὸν ὅποτον ΕΙΝΑΙ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ καὶ δέν ΕΙΝΑΙ, ταυτοχρόνως, καὶ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ὡς ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ἢ ὡς ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Ἐκφράσις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ πλήρης ΘΕΟΣ. Τὸ ἴδιον καὶ τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Διὰ νὰ τὸ ἀντιληφθοῦμεν θὰ πρέπει νὰ φέρωμεν στὴν σκέψιν μας μίαν τριγωνικὴν πυραμίδα. Τριγωνικὴ πυραμίδα ΕΙΝΑΙ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ὡς ἔννοια Ἰδέα. Δέν μπορεῖτε νὰ συλλάβετε τὴν Ἰδέαν ὡς τριγωνικὴν πυραμίδα, ὡστόσον προέκτασις αὐτῆς τῆς Ἰδέας εἶναι, ἡ τριγωνικὴ πυραμὶς μετὰ ποῦ θὰ πάρῃ κάποιο σχῆμα, ἀλλὰ, σχῆμα πλέον εἶναι μέσα στὸν κόσμον τοῦ ὑπάρχω καὶ τῆς ἐκφράσεως.

Μήπως ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ θὰ γίνῃ ἡ πυραμὶς αὐτῆ, σχῆμα, Νοητόν, προτοῦ ἀκόμα γίνῃ μορφή, ἔπαυσε νὰ εἶναι καὶ ὡς ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ;

Ἀσφαλῶς ὄχι. Ὅσοτόσον πλέον τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ἐκφράζει ΕΑΥΤΟΝ καὶ ὡς ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ καὶ ὡς ΠΝΕΥΜΑ ΑΓΙΟΝ.

Μία ἡ πυραμὶς, τρεῖς οἱ τριγωνικὲς πλευρὲς τοῦ σχήματος αὐτοῦ.

Φέρετε στὴν σκέψιν σας μίαν τριγωνικὴν πυραμίδα. Μία πυραμὶς, ἔνα ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ὡς Ἰδέα, Ἐννοια, Μορφή μετὰ τρεῖς τώρα πλευρὲς, ἢ μία δέν διαφέρει τῆς ἄλλης. Ἡ μία εἶναι τὸ ἴδιον τὸ τρίγωνον ὡς ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, Θεῖα Βούλησις, Πανσοφία, Παναγαθότης καὶ Παντοδυναμία.

Ἡ ἄλλη πλευρὰ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ εἶναι, Θεῖα Παναγαθότης πρωτίστως περικλείουσα τὴν Θεῖαν Πανσοφίαν καὶ Θεῖαν Παντοδυναμίαν καὶ ὅτι ἄλλο χαρακτηρίζει τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ἀσύλληπτον ἀνθρωπίνους λογισμοῦς.

Ἡ ἄλλη πλευρὰ εἶναι τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, πρωτίστως Θεῖα Παντοδυναμία τώρα, περικλείουσα ταυτοχρόνως καὶ τὴν Θεῖαν Παναγαθότητα, Πανσοφίαν.

Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι μία ἀπὸ τῆς ἰδιότητες ἔχει τὴν πρώτην θέσιν. Εἰς τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ἡ Θεῖα Παναγαθότης συνοδευομένη μετὰ τὴν Θεῖαν Πανσοφίαν καὶ Παντοδυναμίαν. Εἰς τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ τὴν ἑτέραν πλευρὰν τῆς τριγωνικῆς πυραμίδος εἶναι, ἡ Θεῖα Παντοδυναμία συνοδευομένη καὶ πάλιν μετὰ τὴν Θεῖαν Πανσοφίαν καὶ Παναγαθότητα.

Αὕτη ὅμως ἡ τριγωνικὴ πυραμὶς ἔχει μίαν βῆσιν, ἔνα τρίγωνον, μίαν ἄλλην πλευρὰν ἢ ὅποια δέν ἴσταται, ἀλλὰ, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ ἴδωμεν τὴν ὕλην πυραμίδα νὰ ἴσταται. Πλέον εἶναι, ἡ ὕλην ἐκφράσις καὶ τῶν τριῶν ἰδιοτήτων τοῦ

ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Κι ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι αὐτὴ ἡ πυραμὶς ἔχει τριπλὴν βᾶσιν, ἔτσι θέλω νὰ τὴν φαντασθῆτε. Μιὰν τριγωνικὴν πυραμίδα ἰσταμένην πάνω σὲ μιὰν τριπλὴν βᾶσιν. Ἡ μίᾳ εἶναι ὁ Νοητικὸς κόσμος, ἡ ἑτέρα, ὁ Ψυχικὸς κόσμος καὶ ἡ κατωτάτη, ὁ παχυλὸς ὑλικὸς κόσμος.

Τρεῖς σκαλοπάτια ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτῶν.

Ὡς τέτοιαν πυραμίδα ἔχομεν καὶ τὸν ἄνθρωπον μικροκόσμον. Ἐχομεν περιγράψει τὸν Μακροκόσμον, τώρα, ἔχομεν καὶ τὸν μικροκόσμον.

Τὸ ὅτι συμφωνεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, εἶναι ὁ ἑαυτὸς τοῦ Θεοῦ Μονᾶς, τὸ ἴδιον τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ στὴν Πολλαπλότητα ΤΟΥ ὁμοούσιος τῷ ΠΑΤΡΙ. Θεοῦ Μονᾶς ἀσύλληπτος στὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν, ὁ ἐσώτατος ἑαυτὸς μας. Ἐχομεν ὁμιλήσει ἀρκετὲς φορές διὰ τὸν ἑαυτὸν μας Θεοῦ Μονάδα, ὡστόσοσον θὰ ὁμιλήσωμεν πληρέστερον εἰς τὸ μέλλον.

Ὡς Λογοϊκὴν ἔκφρασιν εἰς τὴν Μικροκοσμικὴν πυραμίδα ἑαυτὸν μας, ποῦ ὀλόκληρη ἡ πυραμὶς εἶναι ἡ Θεοῦ Μονᾶς, ἡ μίᾳ πλευρᾷ της ἡ Λογοϊκὴ ποῦ χαρακτηρεῖται ἔχει ὡς εἶχαμεν πεῖ, πρῶτον τὴν Θεοῦ Παναγαθότητα συνοδευομένην μὲ τὴν Θεοῦ Πανοσοφίαν καὶ Παντοδυναμίαν, εἶναι ἡ Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσης. Τῷ ὄντι ἐκεῖ ἐδρεῦει ἡ ἀνθρωπίνη Σοφία. Ὅταν λέγω ἀνθρωπίνη Σοφία δὲν ἐννοῶ τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ, τόσοσον τοῦ ἐπιγελοῦ ὅσον καὶ τοῦ ἐπουρανοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἑτέρα πλευρᾷ, μικροκοσμικῆς πυραμίδος ἡ ὁποία σχετίζεται μὲ τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ εἶναι ἡ ἠδόνιμη προσωπικότης αὐτοεπίγνωσης τοῦ ἑαυτοῦ μας μὲ χαρακτηριστικὸν πλεον τὴν Παντοδυναμίαν, συνοδευομένην μὲ τὴν Παναγαθότητα καὶ τὴν Πανοσοφίαν.

Μικροκοσμικῶς ἡ πυραμὶς αὐτὴ ὁ αἰώνιος ἑαυτὸς μας στηρίζεται καὶ πάλιν πάνω σὲ ἕναν τριπλὸν βάθρον, τριγωνικὴν βᾶσιν. Ἡ πρώτη εἶναι τὸ Νοητικὸν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἡ δευτέρα εἶναι τὸ Ψυχικὸν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ τρίτη, κατωτάτη, εἶναι τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ φαρτὸν μέρος τοῦ ἀνθρώπου, ἡ προσωπικότης τοῦ ἀνθρώπου.

Τώρα μπορούμεν νὰ χωρίσωμεν τὸν ἄνθρωπον σὲ θνητὸν καὶ ἀθάνατον.

Θνητὸς εἶναι ὁ ἑαυτὸς μας προσωπικότης αὐτοεπίγνωσης ἐνδεδυμένος τὴν παχυλὴν ὕλην, ψυχικὴν ὕλην, κατωτέραν Νοητικὴν ὕλην, δηλαδή, τὴν διαρκῶς ὑφισταμένην ἀλλαγᾶς προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσης ἑαυτὸν μας, τὸν τοποχρονικὸν ἑαυτὸν μας.

Κάτι ἀνάλογον μὲ τὸν Μακροκόσμον εἶναι, ἡ παχυλὴ ὕλη, τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σύμπαν, τὰ Ψυχικὰ σύμπαντα, τὰ κατώτερα Νοητικὰ σύμπαντα, ὅμως προσέξτε, τοποχρονικῶς θνητὰ σύμπαντα, δηλαδή, ὑφιστάμενα διαρκῶς ἀλλαγᾶς.

Ὡς οὐσία Νοῦς, τόσοσον ἡ ὕλη, εἰς ὅλας της τὰς μορφὰς ἡ παχυλὴ ὕλη, ἡ Ψυχικὴ καὶ ἡ Νοητικὴ ὕλη εἶναι ἀφθαρτος. Τὸ ἴδιον καὶ ἡ παχυλὴ ὕλη ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖται τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἄτομα, ἡ Ψυχικὴ οὐσία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖται τὸ Ψυχικὸν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ὡς καὶ τὸ Νοητικὸν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ὕλη οὐσία εἶναι ἀφθαρτος, ὡστόσοσον ὑποκειμένη πάντοτε εἰς ἀλλαγᾶς, εἰς νέας μορφοποιήσεις.

Ὅστε, ὅταν λέγωμεν φαρτὸν, θὰ ἐννοοῦμεν τοποχρονικῶς ἐναλλασσόμενον καὶ ὄχι ὡς οὐσία. Διότι, εἰς τὴν οὐσίαν δὲν μπορεῖ, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, αἰώνιον καὶ ἀφθαρτον νὰ δημιουργήσῃ ἐντὸς ΚΑΥΤΟΥ κάτι τὸ φαρτὸν.

Ἄν δὲν κάνω λάθος σήμερον ἔχει διαπιστώσει αὐτὴν τὴν μεγάλην ἀλήθειαν ἡ ὀρθόδοξος ἐπιστήμη, ὅτι ἡ ὕλη δὲν φθείρεται, ὑφίσταται ἀλλαγᾶς καὶ, ἀπὸ τὴν ὀρατὴν καὶ ἀπὸ τὴν μετατρέπεται σὲ ἐνέργειαν καὶ ἡ ἐνέργεια μετατρέπεται σὲ παχυλὴν ὕλην.

Ὅστε, στὴν πραγματικότητα θάνατος ὡς ἐκμηδένισις, ἄν ὑπάρχει. Συνώνυμον τοῦ θά εἶναι ἡ ἀλλαγῆ, ἡ διαρκῆς ἀλλαγῆ ποῦ κάτω ἀπὸ τὴν Θεοῦ Πανοσο-

φραν, ἀναγκαῖα κατὰστασις, διὰ τὴν ὄψιν τελειοτέρας μορφῆς, τὸσον, ζωῆς ὅσον καὶ φαινομενικῶς, ὀργανικῆς ἐνῶ, στὴν πραγματικότητα εἶναι ζῶσαι μορφαί, διότι τίποτε τὸ νεκρὸν δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ μέσα στὴν ζωὴν. Τὸ σῦμπαν, τὰ σῦμπαντα, ζῶσιν, γιατί εἶναι ἐκφράσεις μέσα στὴν ζωὴν, τὴν Ἀπόλυτον ζωὴν, τὸ ἈΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, τὸσον ἐκφράσεις τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ καὶ τοῦ ἉΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

"Τὰ σῦμπαντα ἐπληρώθησαν τῆς Χρηστότητος ΣΟΥ" λέγει ὁ προφητὰναξ εἰς τὸ ἈΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ.

"Ὅστε, θάνατος, εἶναι κατὰ τὸν πῶς δὲν ὑπάρχει, τὸσον μικροκοσμικῶς ὅσον καὶ Μακροκοσμικῶς.

Καί, ὅπως ἔχομεν ὁμιλήσει σὲ προηγούμενο μάθημα θὰ ἴδωμεν τὸ ἈΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, εἰς τὴν Πολλαπλότητα. ΤΟΥ καὶ θὰ μελετήσωμεν καὶ τὸν μικροκοσμικόν, τὸν ἄνθρωπον, Οὐράνιον καὶ ἐπίγειον καὶ πάλιν εἰς τὴν Πολλαπλότητα του, διότι, ὁ Πολύ Ἠγαπημένος εἶπεν "Θεοὶ ἐστέ καὶ Υἱοὶ ΥΨΙΣΤΟΥ πάντες".

"Ὅστε, τώρα, θὰ ἀρχίσωμεν τὴν ἔρευνάν μας εἰς τὴν τοποχρονικὴν ἔκφρασιν μας καὶ τὴν αἰώνιον.

Τοποχρονικὴν ἔκφρασιν: Πλήρως, δὲν τὴν ἔχει μελετήσει ὁ ἄνθρωπος μέχρι τῆς στιγμῆς, δὲν ἔχει ἐξαντλήσει τὸ θέμα αὐτὸ καὶ θὰ πρέπει ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας νὰ ἐξαντλήσῃ τὸ θέμα αὐτὸ, νὰ μελετήσῃ μὲ κάθε λεπτομέρεια, τὴν τοποχρονικὴν ἔκφρασιν του ὡς ζωῆς, ὡς φαινόμενον τῆς ζωῆς καὶ θὰ καθοδηγηθῆτε νὰ μελετήσετε, νὰ ἐρευνήσετε, νὰ χρησιμοποιήσετε τὸν Νοῦν ὡς τὸ μέσον ἀντιλήψεως τῆς πραγματικότητος, τοποχρονικῆς ἐκφράσεως τῆς πραγματικότητος ὡς φαινομένων.

Ὁ συνήθης ἄνθρωπος, ἀκόμη καὶ ὁ ἐπιστήμων τῆς σήμερον καὶ τοῦ παρελθόντος, δὲν ἔχει προχωρήσει πέραν τοῦ τοποχρονικοῦ πέραν τοῦ διαρκῶς ὑφισταμένου ἀλλαγῆς πρὸς τὸ αἰώνιον. Δὲν ἔχει μελετήσει τὸ φῶς, ἔχει μελετήσει τὴν σκιά πού δίδει τὸ φῶς μέσα στὰ σῦμπαντα, καὶ ἡ διαρκὴς ἀλλαγὴ τῶν φαινομένων τοῦ ἔδωκεν τὸ φόβον τοῦ θανάτου, μιᾶς ἀνυπάρκτου καταστάσεως.

Ἡμεῖς θὰ ἐρευνήσωμεν, τὸσον τὸν τοποχρονικὸν κόσμον, παχυλόν, ὑλικόν, ψυχικὰ σῦμπαντα, νοητικὰ σῦμπαντα, ὡς καὶ τὸν τοποχρονικόν ἑαυτὸν μας, τὴν παροῦσαν προσωπικότητα μὲ ὅλες τὰς φάσεις τῆς συμπεριφορᾶς της μέσα εἰς τὰ σῦμπαντα, καὶ νὰ μεταπηδήσωμεν τότε μέσα στὸ φῶς τῆς θείας Πανσοφίας νὰ γνωρίσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ἀπληραγμένον τῶν ἐνδουμάτων του, ὡς μέσα στὸ ἀνέσπερον φῶς, θεῖον ἑαυτὸ, αἰώνιον, μέσα στὴν δικὴν του πλέον Ἀπόλυτον Ἀυτάρκειαν, πού πιστέφετέ με, τὴν Μακαριότητα αὐτὴν, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸν θεόν θέντα καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ τὴν περιγράψῃ προτοῦ ἐμπειρικῶς γνωρίσει.

"Ὅμως, χρειάζομεθα τώρα τὸσον μακροκοσμικῶς ὅσον καὶ μικροκοσμικῶς νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω τὰς πρῶτες ἐκφράσεις.

Μακροκοσμικῶς. Τὸ ἈΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, ἐκφράζει τὸν ΕἶΝΑΙ ΤΟΥ πρωτίστως, ὡς Βούλησιν, Κίνησιν, Κραδασμόν, Δόνησιν, Δύναμιν καὶ Σοφίαν. Ὅλα αὐτὰ, εἶναι μία ἔκφρασις πρὸς μελέτην. Τὴν ἔχομεν χωρίσει αὐτὴν τὴν κατὰστασιν σὲ τέσσερις ἄλλες καταστάσεις. Διότι, θεία Βούλησις, περιλαμβάνει καὶ τὴν θεϊαν Πανσοφίαν καὶ τὴν θεϊαν Παναγαθότητα καὶ τὴν θεϊαν Παντοδυναμίαν. Ἐχομεν τὴν πρώτην Οὐράνιαν θὰ ἔλεγα πυραμίδα. Ὅμως, μέσα εἰς τὴν θεϊαν Πανσοφίαν πού ἀσφαλῶς συνοδεύει καὶ ἡ θεία Παναγαθότης καὶ Παντοδυναμία, ἔχω πρωτίστως τὴν Ἰδεοποίησιν τῆς προεκτάσεως. Δὲν γνωρίζω κατὰ πόσον ἡ λέξις αὐτὴ δίδει τὴν ἔννοιαν πού θέλω. Ἰδεοποίησις γιὰ περαιτέρω ἔκφρασιν, τὴν μορφοποίησιν.

Ἀλλά, τώρα, διὰ τὴν ἑμὴν μίαν μορφήν, συγκεκριμένην μορφήν πρέπει νὰ ἔχω τὴν αἰτίαν αὐτῆς τῆς μορφῆς μέσα στὸ αἰώνιον παρόν, εἰς τὴν ὁλότητα της. Ἡ μορφή πλέον, εἶναι, ἡ τοποχρονικὴ ἔκφρασις τῆς Ἰδέας μέσα στὸ αἰώνιον παρόν.

Ἐπαναλαμβάνω. Ἡ μορφή εἶναι ἡ ἔκφρασις, ἡ τοποχρονικὴ, χρειάζεται ὡς παρίγων ὁ χρόνος καὶ ὁ χώρος, καὶ ἡ διαδοχὴ τῆς ἀλλαγῆς, ἐνῶ Ἰδέα, εἶναι στὸ αἰώνιον παρόν πλήρης, ὑπεράνω ἐννοίας χρόνου καὶ χώρου.

Καί αυτά, είναι μέσα στην Θεϊαν Πανσοφίαν. Στην Θεϊαν Πανσοφίαν η τοποχρονική Έκφρασις τῆς μορφῆς πλέον πρέπει νά συνοδεύεται μέ τήν μορφήν, σχῆμα καί δύναμιν, συνεκτικῆν δύναμιν, τήν δύναμιν ἡ ὁποία μέσα στόν χρόνον καί τόν χῶρον θά μᾶς δώσῃ τήν ἀλλαγὴν ἐκείνην πρός τελειοτέραν κατάστασιν. Ὁ σπόρος θά βλαστήσῃ, θά γίνῃ φυτόν, μέ λίγα ριζίδια, λίγα φύλλα, θά γίνῃ δενδρύλλιον, δένδρον, θά ἀνθήσῃ, θά καρποφορήσῃ, θά πολλαπλασιασθῇ, θά διαλύσῃ τήν μορφήν ἐκείνην, ἀφοῦ ἔχει δώσῃ σπέρμα σέ χιλιάδες ἄλλες, ὅμοιες καί τελειότερες ἴσως μορφές ἀπό τό δένδρον ποῦ τές ἔδωσε. Ὅμως στήν Ἰδέαν ὅλα συνυπάρχουν εἰς τό αἰώνιον παρόν, ὅλα συνυπάρχουν εἰς τό αἰώνιον παρόν ὡστόσον, αἱ μορφαί, διαρκῶς μεστόν χρόνον καί τόν χῶρον ἐκφρίζουν τήν Ἰδέαν στά διάφορά της στάδια. Πάνω στόν πλανήτην, θά ἴδωμεν ἕναν εἶδος φυτοῦ καί ὡς σπέρμα καί ὡς μικρῶν φυτῶν καί ὡς δενδρύλλιον καί ὡς δένδρον, τήν ἀνθησίν, τήν καρποφορίαν, θά ἴδωμεν ὅλα τά στάδια τῆν Ἰδίαν ὥραν, ἀλλά ὄχι γιά ὅλα ταυτοχρόνως. Ὡστόσον, ἡ Ἰδέα ποῦ προεκτείνει ὅλες τές μορφές αὐτές, εἶναι αἰώνια, μέσα στό αἰώνιον παρόν. Καί αὐτό γιά ὅλες τές μορφές ζωῆς μέσα στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον, εἰς τοῦς Ψυχικοῦς κόσμους, πεδία καί ὑποπέδια καί Νοητικοῦς κόσμους. Γιάτί, τόσον ὁ Ψυχικός κόσμος ὅσον καί ὁ παχυλός ὑλικός κόσμος καί ὁ Νοητικός κόσμος εἶναι κόσμοι μορφῶν ζωῆς. Ὁ Νοητός, ὁ κόσμος τῶν Ἰδεῶν Αἰτιῶν.

Αὐτά πρέπει νά τά μελετήσετε γύρω σας. Μελετῶντας τές μορφές εὐρίσκομεν τήν Πανσοφίαν μέσα στήν Ἰδέαν, τοῦς Νόμους τές Αἰτίες. Μελετῶντας τά θαυμάσια αὐτά, εὐρισκόμεθα εἰς τό ὑποπόδιον τῶν ποδῶν ΤΟΥ, εἰς τήν κτίσιν, στό τοποχρονικό, στήν Έκφρασιν τῆς Χρησιτότητός ΤΟΥ. Δέν ἔχομεν ἀνέλθῃ μέσα εἰς τήν Θεϊαν Κατάστασιν.

Μακροκοσμικῶς αὐτό.

Μικροκοσμικῶς εἶναι ὅταν θά ἀρχίσωμεν νά μελετοῦμεν τό παχυλόν μας ὑλικόν σῶμα, τό Ψυχικόν σῶμα, τό κατώτερον Νοητικόν σῶμα, τήν τοποχρονικήν προσωπικότηταν ἑαυτόν μας, τόσον τόν ἑαυτόν μας, ὅσον, καί τοῦς γύρω μας.

Μέ τήν μελέτην αὐτήν ὅμως θά γνωρίσωμεν αὐτόν ποῦ μελετᾷ καί ἔρευνᾷ καί αὐτός, δέν εἶναι ὁ ἑαυτός προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις ὑποσυνείδητα κατ'ἀρχήν, θά γνωρίσωμεν τόν ἐσώτερον ἑαυτόν μας. Τόν βλέπομεν σέ ἀντανάκλασιν μέσα στόν τριπλό καθρέφτην ποῦ ὀνομάζεται παχυλή ὕλη, Ψυχική καί Νοητική ὕλη. Κάποτε ὅμοις "ἐν ἐσώπτρῳ" εἶπεν ὁ τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος.

Ὡστε στήν μελέτην μας θά προχωρήσωμεν, μικροκοσμικῶς καί μακροκοσμικῶς, θά προχωρήσωμεν τήν μελέτην μέ σύμβολα διότι δέν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος. Θά ἀναλύσωμεν τήν Ἀποκάλυψιν, θά λύσωμεν τάς σφραγίδας, θά δώσωμεν τάς κλείδας. Θά γνωρίσωμεν τάς ἑκκλησίας τάς ὁποίας θά καθαρίσωμεν, θά γνωρίσωμεν τάς λυχνίας τάς ὁποίας θά γεμίσωμεν μέ καθαρόν ἔλαιον καί καθαρόν φῶς καί θά ἀρχίσουν νά μεσουρανοῦν οἱ Ἄστρες, διό νά γνωρίσωμεν τόν ἑαυτόν μας τόν αἰώνιον, τόν ἑαυτόν μας πέραν τοῦ φαινομένου τῆς ἀλλαγῆς.

Θά ἐπανέλθωμεν.

"Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".